

[Socialministeren]

hjælpe øjeblikkelige vanskeligheder og på længere sigt sætte den pågældende i stand til at løse opståede problemer ved egen hjælp.

Der kan endvidere blive tale om at udbetale løbende kontanthjælp efter reglerne i lovens § 37, ligesom der kan være behov for at yde hjælp til mere bestemte formål efter reglerne i lovens kap. 11, herunder hjælp begrundet i hensynet til den pågældendes eventuelle børn.

Boligtillægget efter lovens § 37 skal dække modtagerens faktiske boligudgift. Ved opgørelsen af boligudgiftens størrelse har modtagerens arveretlige stilling ingen betydning. Heller ikke spørgsmålet om ejerforholdet til modtagerens aktuelle bolig har betydning i relation til bolig-tillægget.

Herudover kan der efter lovens § 42 ydes hjælp til uddannelse og erhvervs-mæssig optræning eller omskoling, når det er påkrævet af hensyn til en persons mulighed for fremtidig at klare sig selv og sørge for sin familie.

Enlige forsørgere vil ofte befinde sig i en sådan social situation, at de vil være berettigede til støtte efter § 42, der som udgangspunkt ud-måles efter reglerne i § 37.

Reglerne i bistandsloven om fradrag for ind-tægter gælder også, når der ydes hjælp efter § 42, bortset fra tilfælde, hvor hjælpen ydes som løn eller løntilskud under optræning eller op-læring på det almindelige arbejdsmarked.

I den konkrete sag er Tingbækenken netop i gang med en sådan optræning, hvor lønnen/løntilskuddet er uafhængigt af anden indtægt.

En enlig forsørger får endvidere ordinært og ekstra børnetilskud efter børnetilskudsloven – ud over den børnefamilieydelse, der udbetales til alle børn under 18 år.

Spm. nr. S 325

Til *forsvarsministeren* (25/8 88) af:

Jens Thoft (SF):

»Idet der henvises til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 265 af 19. august 1988, ønskes det oplyst, på hvilken måde ministerens besvarelse af 4. august 1988 af spørgsmål nr. S 222 er blevet misforstået?«

Begrundelse

På baggrund af et uklart svar fra ministeren på mit spørgsmål nr. S 133 af 7. juli 1988 stillede jeg ministeren følgende spørgsmål (S 222): »Skal ministerens svar på mit spørgsmål nr. S

133 af 7. juli 1988 forstås således, at den bemyndigelse, der findes i lov om forsvarrets organisation m.v. § 6, ikke er blevet benyttet overhovedet i 1987?« Hertil svarede ministeren: »Spørgsmålet kan besvares benægtende.«

Jeg har opfattet ministerens svar således, at han benægter, at bemyndigelsen ikke er anvendt. Altså må den logisk set være anvendt. Jeg beklager, at ministeren i sin besvarelse valgte den sprogligt forvirrende dobbelte negation.

Jeg kan imidlertid af ministerens svar på spørgsmål nr. S 265 af 19. august 1988 forstå, at ministeren mener, at jeg har misforstået hans svar. Men såfremt bemyndigelsen ikke er blevet anvendt overhovedet, beder jeg om, at ministeren lader dette fremgå klart af sin besvarelse, således at yderligere opklarende spørgsmål kan undgås.

Svar (1/9 88):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Som det fremgår af mit svar af 19. august 1988 på spørgsmål nr. S 265, har bemyndigelsen i § 6 i lov om forsvarrets organisation m.v. ikke været anvendt i 1987, og jeg kan derfor ikke dele spørgerens forståelse af, at bemyndigelsen har været anvendt.

Spm. nr. S 326

Til *forsvarsministeren* (25/8 88) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren oplyse, om den danske politik med hensyn til stationering af kemiske våben på dansk territorium fortsat »ganske svarer til den gældende politik vedrørende stationering af atomvåben?« Såfremt dette ikke længere er tilfældet, ønskes oplyst, hvori forskellen består, og hvad begrundelsen er for denne forskelsbehandling.«

Begrundelse

Den 23. juli 1984 meddelte forsvarsministeren ved besvarelse af spørgsmål nr. S 810:

»Jeg kan bekræfte, at regeringens politik med hensyn til stationering af kemiske våben på dansk territorium ganske svarer til den gældende politik vedrørende stationering af atomvåben.«

Da atomvåbenpolitikken blev understreget i foråret 1988 med regeringens udsendelse af cirkularnoten, undlod regeringen at nævne c-våb-